

ги прочетѣтъ и ще ги напишѣтъ, ако сѣ разбирали първиятъ урокъ. По труднитѣ думи ще ги състави учительтъ на дѣската отъ подвижната азбука; а по леснитѣ не да ги състави учительтъ, а трябва само да ги произнесе че дѣцата сами да си ги пишѣтъ за да са приучвѣтъ да пишѣтъ на слухъ. Учительтъ трябва да са старее при произнасяніето на думата да раздѣлява сло-говетѣ, да ги произнася високо, и протегнѣто, нѣколко пѣти да произнася думата, додѣ навикне слухътъ на ученицитѣ. Дѣцата, като напишѣтъ думата, казана отъ учительтъ, трябва сами високо да повтарятъ тѣзи дума, за да имъ бѣде по-лесно да ѣ съставѣтъ отъ буквитѣ по слухъ. Голѣмо значеніе има упражненіето да карашъ дѣцата сами да съставѣтъ думи отъ познатитѣ тѣмъ бугви и да пишѣтъ думата само като я чуѣтъ отъ учительтъ безъ да я видѣтъ съставена. Ако бѣхъ са упражнявали дѣцата да пишѣтъ само тѣзи думи, които сѣ съставени отъ учительтъ на дѣската, тѣ тогава щѣхъ да учѣтъ само на память (на устъ) безъ да разберѣтъ, тогава когато въ дѣцата трябва да се развива вѣренъ слухъ и да разберѣтъ. Учительтъ е длѣженъ съ сѣки единъ ученикъ да повтаря сѣки единъ урокъ; да го кара да произнася и да пише сичкитѣ букви, които са преминѣти въ прѣдидущиятъ урокъ.

Урокъ 3-ий

в (въ), ч (чѣ), к (кѣ).

ич, ал, ок, оч, ош, ил, ос, ик, ла, ав, ва, ка, ки, ли, ши, чо, ча, ив, ви, и пр.